

Billy Elliot

Yönetmen: Stephen Daldry

Senaryo: Lee Hall

Oyuncular: Jamie Bell (Billy Elliot), Jamie Draven (Tony Eliot)

2000 / İngiltere, Fransa / İngilizce / 110'

“Why don't you join in..?”

Filmde nefeslerin sözcüklerden değil danstan sonra hissedildiği bir hayatı düşleyen bir çocuğun sınırlar arasında kısıp kalmamak adına verdiği mücadeleyi izliyoruz. Yer, Kuzey İngiltere, yıl 1984. Filmin sosyal zemininde Billy'nin babasının ve ağabeyinin de dahil olduğu, coşkuyla devam edilse de ümitlerin fazla olmadığı bir madenci grevi var. Filmin başında erkeklerin boksa kızların ise baleye yönlendirildiği bir kasaba ve alternatifin çok uzakta olduğu hayatları görüyoruz. Toplumsal cinsiyet kavramının insanlar böylesine derin işlendiği bir yerde, on bir yaşındaki Billy'nin dansa başlamadan önce yaşadığı ve dans öğretmeni Bayan Wilkinson'un yardımıyla üstesinden geldiği çelişkiler izleyicilere etkileyici bir şekilde sunuluyor. Bu durum filme karakterlerin geçirdiği değişimler olarak aksediyor. Örneğin, önceleri Billy'nin dans etmesini yasaklayan babası, filmin ikinci yarısında yaptığı greve gözyaşları içinde son vererek diğer oğlunu karşısına alıyor ve kendi mücadelesini oğluna verebileceği bir şans için terk edebiliyor. Film ilerledikçe baba oğul sevgisinin verdiği güvene tanık oluyoruz ve film gerçekliği vurgulayan sahneleriyle bize çocukluğumuzdan anılar hatırlatıyor.

Stephen Daldry yönetmenliğinde çekilen *Billy Elliot*'u izlerken iyi bir film için inanılmaz bütçeler gerekmediğini anlıyoruz. Billy'i canlandıran Jamie Bell'in ve babası rolündeki Gary Lewis'in başarılı oyunculukları filmin sağlam metninin perdeye layıkıyla aktarılmasını sağlıyor. Julie Walters ise bir yandan Bayan Wilkinson'un hırsını gösterirken diğer yandan sevimli danslarıyla filme hoş bir ruh katıyor. Film, ağırlıklı olarak evde ya da dans edilen salonda geçmesine rağmen, müziklerinin de yardımıyla kapalı mekanların sıkıcılığından kurtulmayı başarıyor. Filmin soundtrack'i ise Billy'nin ruhuna eşlik eden bir sürükleyiciliğe sahip. Tıpkı Billy'nin dans ederken kaybolduğunu söylemesi gibi izleyici de müzikler ile bambaşka dünyalara dalıyor. Hal böyle olunca, filme hakim olmak tatlı bir zorluğa bürünüyor. Bunun dışında, alışana kadar garip gelmesi muhtemel fakat sonraları dinlemesi keyifli olan karakter aksanlarından bahsetmeyi de unutmamak gerek.

Filmin sonunun çarpıcılığı konusunda denilecek fazla söz yok; çünkü kelimelere dökülmeyen yaşanmışlıklar da vardır, daha güzel olması daha olasıdır. Yapılan işe duyulan aşkın gücünü gören tamamen karşıt fikirli insanların değişimini izlemek seyircide güzel bir his bırakıyor. Billy'nin öğretmeninin teşvik edici sözlerini ciddiye bile almayan ağabeyi Tony'nin Billy giderken otobüsten gözleri dolarak el sallaması ya da dans okuluna girmek için seçmeye katılan Billy'ye babasının jüri karşısında her zaman arkasında olduğunu söylemesi gibi başka sahneler de filmin karakterlerindeki o yaşanmışlık hissini izleyiciye etkileyici bir şekilde veriyor. Denilebilir ki filmde tanık olduğumuz değişim bir topluluğun köklerini sarsabilecek güçteyse mücadele sadece Billy'nin değildir, etrafındaki insanları da sürükler.

Zaman zaman hüzünlendirirken zaman zaman da gülümseten filmi aldırış etmeden izlemek pek mümkün değil. Çünkü on bir yaşındaki Billy yalnız başladığı ve hiçbir zaman geri dönmeyi düşünmediği yolculuğuna, erkeklerin bale yapmaması gerektiği düşünülen ve baletlerin eşcinsel olarak algılanacağı bir daire içinde başlıyor ve herkesi kendi ayak seslerini dinlemeye çağırıyor. Dansa ilk başladığındaki adım atma kararsızlığı, daracak yerlerde duvarları aşarak ilerliyor ve nihayet tüm gözler Billy üzerindeyken bitiyor. *Billy Elliot*, gerçekliği, çarpıcılığı ve sıcaklığıyla kesinlikle izlenmesi gereken bir film.

Pelin Savtak

17 Mayıs Salı 18:00